

prism

ใครโกหกยกมือขึ้น

六人の嘘つきな大学生

อาซาคุระ อากินาริ

เขียน

ธนพล ศักดิ์สมุทธานันท์

แปล

กดไลค์อ่าน

นี่ๆ ดูแล้ว ช่วงทำงานเป็นช่วงที่ชีวิตลำบากจนวายที่สุดเลย
ทำเป็นวิ่งแจ้นไปร้านหนังสือ หาซื้อหนังสือวิเคราะห์ตัวเอง
เพราะเชื่อว่าต้องรู้จักตัวเองให้ดี ทีนี้ก็เป็นตรัสรู้ว่

โอ้โฮ ฉันเป็นมนุษย์แบบนี้เอง

-อาซาคุระ อากินาริ

การอ่านดีจากรากหญ้าสู่ชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ในประเทศญี่ปุ่นมีระบบการหางานอันเป็นเอกลักษณ์ คือ นักศึกษาจะเริ่มหางานก่อนเรียนจบประมาณหนึ่งปีถึงหนึ่งปีครึ่ง แถมยังแข่งขันกันดุเดือดมาก เพราะมีค่านิยมเก่าที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงบ่อยๆ หากเข้าทำงานที่ใดแล้วก็มักจะอยู่ยาวนานเกษียณ ฉะนั้น การแข่งขันเพื่อจะได้รับข้อเสนองาน หรือ “ออฟเฟอร์” ในบริษัทยักษ์ใหญ่จึงเรียกว่าเป็นสงครามอย่างหนึ่งก็ว่าได้ เหล่านักศึกษาที่ยังไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นผู้ใหญ่ ผู้สวมสูทดำเนินทางการอย่างที่สุดเหมือนเป็นเครื่องแบบอะไรสักอย่างเหล่านี้ ต่างก็ต้องงัดกลเม็ดและเทคนิคมาใช้กันหมดหน้าตัก จนบางครั้งก็ต้องปั่นเรื่อง “โกหก” ขึ้นมา

เช่นเดียวกับทั้งหกคนนี่ซึ่งได้ผ่านการคัดเลือกเข้ามาสู่รอบสุดท้ายในการคัดสรรพนักงานใหม่ของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ใครก็เคลิ้มฝัน เมื่อมิตรภาพแปรเปลี่ยนเป็นศัตรู เมื่อภาพลักษณ์แสนดีถูกตีแผ่เป็นความจริงน่าสะอิดสะเอียน ใครกันโกหก ใครกันดีจริง

ว่าแต่ คุณพร้อมที่จะโดนปั่นหัวแล้วหรือยัง...

prism

คำนำผู้แปล

การโกหกเป็นสิ่งไม่ดี

เช่นเดียวกับเหล่า บุหรี กัญชา

เช่นเดียวกับการผัดวันประกันพรุ่ง ความคิดริษยา และ
วาจาสื่อเสียด

แต่นอกจากอากาศ น้ำ และอาหาร บางครั้งมนุษย์ต้อง
เสพรับสิ่งไม่ดีทั้งหลายที่กล่าวมาเพื่อต่อลมหายใจในหลายห้วง
ชีวิต โดยเฉพาะห้วงชีวิตบนทางแยกที่ต้องเผชิญการเปลี่ยนผ่าน
บางสถานการณ์ คำโกหกอาจเป็นไปได้ทั้งบาปหนักและ
ทางหลุดพ้น

คุณจะได้หรือไม่ หากมันเป็นวิธีเดียวที่จะเปลี่ยน
เส้นทางชีวิตด้วยทำงานไปตลอดหลายสิบปี

เรื่องราวต่อจากนี้ไม่ใช่บทเทศนาว่าคำโกหกดีหรือเลว
อย่างไร เป็นแต่เพียงบันทึกเหตุการณ์ของหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่ง
ในปีแห่งภัยพิบัติคลื่นยักษ์ที่ส่งผลให้การหางานในญี่ปุ่นทวีความ
ยากลำบากขึ้นหลายเท่าตัว และนำไปสู่บทสรุปที่พลิกผันซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่าจากองค์ประกอบรายทางซึ่งถูกหว่านโปรยไว้อย่างแนบเนียน
(กรุณาอ่านทุกบรรทัดและระหว่างบรรทัดอย่างระมัดระวัง)

สุดท้ายนี้ ผมขอแสดงความเสียใจที่คุณต้องอ่านเรื่องราว
ที่ซ้ำซาก ซวนวุ่น มีแต่การสาธยายข้อมูลไร้ความจำเป็น และ
คาดเดาตอนจบได้อย่างง่ายดายจนอาลัยวรรณกรรมกับคำหนังสือ
ที่เสียไป

ไม่มีอะไร...ผมแค่ลองฝึกโกหกดู

ธนพล คักดีสมุทธานันท์

สารบัญ

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Employment examination
การทดสอบคัดเลือกเข้าบริษัท

1

◇◇◇◇

And then
เรื่องราวหลังจากนั้น

183

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

หากจะบอกว่าเรื่องราวต่อจากนี้เป็นเพียงอดีตอันไม่สลัก
สำคัญก็คงใช่

แต่ไม่ว่าอย่างไร ผมก็อยากเผชิญหน้ากับ “เหตุการณ์นั้น”
อย่างจริงจังอีกครั้ง เผชิญหน้ากับ “เหตุการณ์” ที่เกิดขึ้นใน
ช่วงหางานเมื่อ ค.ศ. 2011 ซึ่งเหลวไหลไร้สาระประหนึ่งเรื่องโกหก
ทว่าฝังลึกในจิตใจอย่างไม่น่าเชื่อ ผมรู้ชัดว่าคนร้ายคือใคร
ล่วงเลยจนปานนี้แล้ว ผมไม่คิดจะทวงถามสิ่งใดจากคนร้ายอีก

ผมเพียงแต่อยากรู้ความจริงของวันนั้นให้ถ่องแท้
ไม่ใช่เพื่อใคร แต่เพื่อตัวผมเอง

ฮาดาโนะ โซโกะ

Employment examination

การทดสอบคัดเลือกเข้าบริษัท

oooooooooooo

“การคัดเลือก รอบสุดท้ายจะจัดขึ้นในรูปแบบกรุปดิสคัสชัน ครีป”

ผมรีบฉีกยิ้มทันที แน่แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะดีใจ เพียงแต่ ประเมินสถานการณ์ไว้แล้วว่าถ้าผลการทำหน้าบอญญไม่รับ ก็คงสร้างภาพจำแง่ลบให้แก่ฝ่ายบุคคล หากเป็นไปได้ ผมอยาก ถอนหายใจแล้วแหงนหน้ามองเพดานด้วยซ้ำ

ไม่เป็นไรน่า ไม่เป็นไร ถ้าผ่านมาถึงการคัดเลือก รอบสุดท้ายได้ ส่วนมากก็เหลือแค่ไปแนะนำตัวกับผู้บริหาร โดยทั่วไปก็แบบนั้นแหละ คิดเสียว่าได้รับออฟเฟอร์¹ แล้วก็ได้ ยินดีด้วยนะโซโกะ - ผมไม่ได้ที่มขนาดฟังคำพูดพล่อยๆ แบบนั้น ของรุ่นพี่ที่ชมรมแล้วจะเชื่อเป็นจริงเป็นจังทันที เตรียมใจไว้ แล้วว่าอาจต้องเจอการสัมภาษณ์ที่ค่อนข้างเข้มข้นอีกสักหนึ่ง หรือไม่กี่สัปดาห์รอบ แต่เมื่อได้ยินว่าขั้นตอนสุดท้ายของสุดท้าย คือกรุปดิสคัสชัน ก็บอกได้เพียงว่านั่นทำให้ผมรู้สึกผิดคาด โดยสิ้นเชิง สมกับเป็นสปีรอลิงซ์ยิ่งนัก

นักศึกษาคณะอื่นจะมีปฏิกริยาอย่างไรบ้างนะ ใช่ว่าผมจะ

¹ ข้อเสนอในการรับเข้าทำงาน

ไม่สนใจเรื่องนั้น แต่การมองซ้ายมองขวาเล็กน้อยไม่ใช่กลยุทธ์ที่เหมาะสม ไม่มีใครรู้ว่าท่าทางการแสดงออกเพียงเล็กน้อยจะทำให้คะแนนภาพลักษณ์ที่สั่งสมมาอย่างแข็งขันจนถึงวันนี้ตกฮวบลงไปได้หรือไม่ หลังจากเข้ามาในห้องประชุม ผมไม่เกาแก้มแกรกๆ เลยสักครั้ง ไม่คลายมือบนดักที่กำไว้แน่นแล้วนำมาวางบนที่พักแขน ไม่ใช่เพราะผมเป็นบุคคลคุณภาพที่เติบโตมาจากการอบรมสั่งสอนสุดประเสริฐอย่างแน่นอน บางทีอาจเป็นเพราะผมไม่อยากปล่อยให้เบเบิกทางสู่อัจฉริยะชั้นนำหลุดลอยไปด้วยเหตุผลไม่เข้าท่า ทั้งที่อุตส่าห์ดิ้นดั้นไล่ตามมาจนเหลือระยะทางอีกไม่กี่เมตร

คุณโคกามิ ผู้จัดการฝ่ายบุคคลสวมสูทสีกรมท่าคู่กับรองเท้าหนังสีอูฐ คล้ายเป็นนัยบ่งชี้ถึงปรัชญาองค์กรที่เน้นความอิสระ ผมคงไม่ได้คิดไปเอง แพ้ชั้นของคุณโคกามิเปลี่ยนไปทุกครั้งเมื่อการคัดเลือกดำเนินสู่รอบถัดไป เป็นทางการน้อยลง ทว่าเจตจำนงมากขึ้น ฝ่ายบุคคลเริ่มเผยแพร่รายการภายในองค์กร รวมถึงตัวตนแท้จริงและชีวิตประจำวันในสปีรอลิงซ์ให้พวกเราเห็นทีละนิด

คุณโคกามิขยับนิ้วมือเบาๆ คล้ายพะวงกับตำแหน่งของแหวน

“แต่วันจัดกรุ๊ปดิสคัสชัน - ไม่ใช่วันนี้ครับ” เขาเอ่ยขึ้นพร้อมรอยยิ้มงามสง่า “วันดำเนินการจะเป็นวันที่ 27 เมษายนหรือหนึ่งเดือนหลังจากนี้ครับ สมาชิกทั้งหมดคือพวกคุณ ทั้งหกคนที่อยู่พร้อมหน้ากันในห้องประชุมแห่งนี้ ทางเราจะเสนอหัวข้ออภิปรายให้คล้ายกับโปรเจกต์ที่บริษัทกำลังดำเนินการ

อยู่จริง ๆ เพื่อนำไปสู่การหาหรือกันว่าทุกท่านจะต่อยอดประเด็นเหล่านั้นไปสู่ทิศทางไหนอย่างไร - นั่นคือกำหนดการที่เราวางไว้ครับ”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลภายใต้การดูแลของคุณโคกามียื่นเรียงกันอยู่ตรงผนังห้องประชุม หนึ่งในนั้นพยักหน้าเออออให้เห็นผมรู้สึกได้ว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลทุกคนต่างแสดงสีหน้าภาคภูมิใจในความหมายหนึ่ง พวกเขาเป็นดังผู้ให้คำปรึกษาที่นำพาพวกเราเดินทางมาถึงจุดนี้ แต่ขณะเดียวกันก็เป็นเหมือนศัตรูระดับมินิบอสหรือรองบอสที่ทำให้ผู้สมัครต้องจำนนด้วยการคัดเลือกที่ผ่านมา ภาพของพวกเขาที่ยืนเรียงกันอยู่นั้น ดูประหนึ่งบันทึกสรุปย่อที่ย้ำเตือนถึงอุปสรรคโหดหินบนเส้นทางที่ได้เผชิญมาจนถึงวันนี้

ห้องประชุมล้อมรอบด้วยผนังกระจกทุกด้าน มองออกไปจะเห็นเหล่าพนักงานของสปิราลิ่งส์กำลังวิ่งวุ่นอยู่กับงานอย่างขยันขันแข็ง ดูราวกับตู้กระจกแสดงสินค้าเลยก็เดียว อารมณ์พลุ่งพล่านปั่นป่วนและความมุ่งมั่นอันแรงกล้าที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขาให้ได้นั้นเริ่มก่อตัวปะทุในใจผมลึกเข้าไปมีห้องประชุมสุดแหวกแนวที่สามารถจัดการประชุมพร้อมเล่นสนุกกับบอร์ดเกมและกระดานปาเป้าได้ ผมเห็นมันกับตาตัวเองแล้ว มีมุมคาเฟ่ที่บริษัททำสัญญาเป็นคู่ค้ากับร้านกาแฟคุณภาพชื่อดัง รวมถึงป้ายไฟอิเล็กทรอนิกส์ที่จะแสดงจำนวนผู้ลงทะเบียนใช้งานสปิราลิ่งส์ด้วยการอัปเดตแบบเรียลไทม์ ทุกสิ่งที่เห็นจากแผ่นพับของบริษัทปรากฏให้เห็นตรงหน้าไม่ผิดเพี้ยน

เหลืออีกขั้นตอนเดียว เพียงเท่านี้เราก็จะมีโต๊ะทำงานที่นี้เป็นของตัวเอง ผมเช็ดเหงื่อที่ซึมอยู่บนฝ่ามือกับกางเกงสแล็คของชุดสูทสมัครงาน

“ไม่ต้องกังวลไปครับ” คุณโคกามีพูดต่อด้วยเสียงทุ้มต่ำ “นัยสำคัญของจุดประสงค์ในครั้งนี่แตกต่างจากกรุปดิสคัสชันที่จัดขึ้นในการคัดเลือกรอบแรกและรอบที่สอง นี่คือกรุปดิสคัสชันที่เป็นการคัดเลือกรอบสุดท้าย อย่างแท้จริงครับ มีโอกาสสูงที่ผลงานจากการดิสคัสชันจะทำให้ผู้สมัครทั้งหกคนได้รับออฟเฟอร์จากบริษัทครบทุกคนครับ แต่สิ่งที่ทางเราคาดหวังนั้นไม่ใช่การประชุมที่ดำเนินไปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ โดยที่ต่างคนต่างไม่รู้ทั้งจุดเด่น ภูมิหลัง หรือข้อด้อยของคนอื่น เราอยากให้แต่ละคนเข้าใจตัวตนของกันและกันทุกซอกมุม ใช้จุดแข็งให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด พร้อมกับเติมเต็มจุดอ่อนให้แกกัน ก่อร่างสร้างแผนก สร้างกลุ่มก้อน และสร้างทีมขึ้นมาจริง ๆ หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นคือ “ทีมดิสคัสชัน” นั้นเองครับ”

คุณโคกามีรวบรวมเอกสารที่แผ่กระจายอยู่ตรงหน้าด้วยความคล่องแคล่วเพื่อเตรียมออกจากห้องประชุม

“ขออ้ออีกครั้งครับ วันนัดหมายคือวันที่ 27 เมษายน อีกหนึ่งเดือนหลังจากนี้ ขอให้ทุกคนใช้เวลาที่เหลือสร้างสุดยอดทีมขึ้นมาให้ได้นะครับ หากผลงานออกมาดี ทางเราจะเสนอออฟเฟอร์ให้แก่ทั้งหกคน ผมหวังว่าในวันนั้นจะได้พบกับทุกท่านที่ร่วมทีมกันมาอย่างเป็นทางการแล้ว และหวังอย่างยิ่งว่าจะได้ร่วมงานจริงกับทุกท่านครับ”

ออฟฟิศของสปีราลิ่งช้อยู่บนชั้นยี่สิบเอ็ดของอาคารสำนักงานขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่หน้าสถานีรถไฟชิบูยะ แม้มีไอเสียจากยานพาหนะปะปน แต่เมื่อออกจากอาคารบริษัท ความรู้สึกปลดปล่อยที่สัมผัสได้เล็กน้อยก็ชวนให้รู้สึกว่าการอากาศสดชื่นขึ้นปกติแล้วเมื่อถึงเวลานี้ผมจะปลดแอกไท่ สูดลมหายใจให้เต็มปอดแล้วเริ่มสนทนาเฮฮากับนักศึกษาคนอื่น แต่ครั้งนี้ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ พวกเราจะต้องพบปะกันก่อนถึงกรู๊ปดิสคัสชันในวันจริง และได้รับมอบหมายให้ร่วมกันสร้างทีมขึ้นมา - ซึ่งรูปแบบการคัดเลือกอาจต่างจากปกติ แต่จากนี้ไปคือของจริงอย่างไม่ต้องสงสัย

ตอนนี้ทุกคนพอมีเวลาไหมครับ ไม่ติดอะไรครับ นั่นก็เหมือนกันค่ะ อยากหารือกับทุกคนสักหน่อยเหมือนกันครับ ยังไงก็ต้องประชุมกันอยู่แล้วสินะคะ ไปหาที่นั่งคุยกันหน่อยไหมครับ ไกลๆ นี่มีร้านอาหารสำหรับครอบครัวอยู่นะคะ งั้นไปที่นั่นแล้วกันครับ บทสนทนาทำนองนั้นเสร็จสิ้นลงในเวลาเพียงยี่สิบวินาที ราวกับทุกคนกำลังเร่งเครื่องทำเวลาหนืออะไรบางอย่าง หากถูกทิ้งให้รั้งท้ายคงเป็นเรื่องร้ายแรงถึงชีวิต ความคิดแฉ่งลบเริ่มเกาะกุมจิตใจและเร่งเร้าให้ลนลานขณะที่ผมกำลังมุ่งหน้าไปยังร้านอาหารสำหรับครอบครัว เมื่อเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็สังเกตเห็นใบหน้าคุ้นตาของใครคนหนึ่งในหมู่พวกเราทั้งหกคน

“คุณชิมะหรือเปล่าครับ”

เธอเผยยิ้มบางๆ คล้ายคาดหวังไว้เล็กน้อยว่าผมจะเอ่ยทัก “ว่าแล้วเซียว คุณฮาดาโนะใช้มั๊ยคะ ตอนเข้าไปในห้องประชุมก็สงสัยอยู่ว่ามันจะใช่ แต่เดี๋ยวจ้องมากไปก็กลัวจะดูแปลกๆ”

“ขอโทษที่ครับ มัวแต่จดจ่ออยู่กับเรื่องในหัวของตัวเอง ก็เลยไม่ทันสังเกต ได้เจอกันอีกครั้งจริงๆ ด้วยนะครับ ถึงจะยังไม่ใช้วันเซ็นสัญญาเข้าทำงานก็เถอะ”

“นั่นสิคะ ดีใจยังงี้ไม่รู้”

ผมอยู่กลุ่มเดียวกับคุณชิมะในการสัมภาษณ์รอบสองของสปิริตเมื่อประมาณสองสัปดาห์ก่อน และเธอเป็นหนึ่งในคนที่ไปได้สัมภาษณ์ด้วยกันราวหนึ่งชั่วโมงหลังสัมภาษณ์เสร็จ เราสี่ห้าคนเข้าร้านสตาร์บัคส์ใกล้ๆ ก่อนจะแยกย้ายกันไป โดยที่ผมพูดทิ้งท้ายทิ้งล้อเล่นกึ่งคาดหวังว่า ไว้เจอกันอีกรอบตอนเซ็นสัญญานะครับ ดังนั้นนี่จึงเป็นการพบกันอีกครั้งที่น่ายินดี

ผมปรับความเร็วในการเดินให้เท่าคุณชิมะ แล้วบอกนักศึกษาคนอื่นๆ ให้เดินช้าลงสักหน่อย คุณชิมะกล่าวขอบคุณด้วยท่าทางรู้สึกผิดเล็กน้อย แล้วหยิบชามะลิในขวดพลาสติกใบเล็กออกมาจากกระเป๋า เธอยกขึ้นดื่มลงคออย่างรวดเร็วแล้วปิดฝาพลาจอยขึ้นคล้ายพูดกับตัวเอง

“มาถึงรอบนี้แล้วทั้งที อยากให้ผ่านไปด้วยกันจังเลย”

นัยน์ตานั่นส่องประกายแวววาวไว้ที่ลึนสุด ไม่รู้ว่าเธอกำลังมองท้องฟ้า หรือจับจ้องไปยังชั้นบนของตึกไกลๆ ที่ไหนสักแห่งกันแน่

คุณชิมะเป็นหญิงสาวร่างเล็ก ผิวขาว - บุคลิกคุณหนูชวนให้รู้สึกว่าเธอคงพูดอะไรอย่าง ดิฉันจะไม่เดินนอกอาคารถ้าไม่มีร่มกันแดดค่ะ ทำนองนั้นแน่ แต่ช่วงเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมงที่เราได้แลกเปลี่ยนบทสนทนา ก็ทำให้รู้สึกถึงจิตใจอันมุ่งมั่น

และความสามารถในการลงมือทำที่ซ่อนอยู่ภายใน รวมถึงสติปัญญาอันปราดเปรื่องของเธอด้วย ในช่วงเวลาเช่นนี้ไม่ว่าใครต่างก็ยอมผมให้เป็นลีด้าและสวมสูทสมัครงานลีด้าเพื่อมุ่งหน้าสู่การหางานเหมือนกันหมด ทว่าเรื่องตลกอย่างหนึ่งคือ เราจะรับรู้ได้ร่างๆ จากบรรยากาศโดยรวมเมื่อมีนักศึกษาที่พยายามเปลี่ยนโฉมตัวเองในเวลาสั้นๆ เพื่ออำพรางรูปลักษณ์ภายนอก ใส่ชุดสูทแล้วดูไม่เข้าท่า ย่อมผมดำไม่เป็นธรรมชาติ แวดตาเลื่อนลอย หากจะยกลักษณะพิเศษขยับย่นขึ้นมากล่าวก็คงไม่จบสิ้น เขาเป็นว่าโดยรวมแล้วดูไม่เข้ากับบุคลิกเท่าไร

แต่คุณชิมะนั้นต่างออกไป เธอเป็นนักศึกษาหางานที่สมบูรณ์แบบและเป็นธรรมชาติเกินบรรยาย

คำพูดของเธอไม่แฝงกลิ่นโกหกกว่าเป็นเรื่องปั้นแต่ง ผมจึงกล้าเปิดอกพูดความรู้สึกในใจออกไปอย่างซื่อตรง

“ผ่านเข้าไปด้วยกันให้ได้นะครับ”

“นั่นสิชะคะ ถ้าทำได้จริงคงเหมือนความฝันเลยละ”

พวกเราหยุดรอสัญญาณไฟ นักศึกษาชายร่างใหญ่กว่าใครเพื่อนที่เดินนำอยู่หัวแถวจ้องเขม็งไปยังอีกฝั่งของถนนด้วยอาการหัวเสีย นักศึกษาคนอื่นก็ย่ำเท้าเบาๆ ด้วยท่าทางอึดอัดคล้ายกำลังภาวนาขอให้ได้เดินต่อไปสักที แผ่นหลังของทั้งหกคนรวมถึงผม ต่างยึดตรงปราศจากความหวาดหวั่นราวกับต้นไม้เขียวที่อาบรับแสงอาทิตย์มาเต็มเปี่ยม

สองปีที่แล้ว - ค.ศ. 2009 โซเซียลมีเดียชื่อสปิราเปิดตัวอย่างเป็นทางการและครองใจหนุ่มสาววัยสิบกว่าถึงสามสิบกว่าได้อย่างรวดเร็วถึงขั้นถล่มหลาย เจนจัดในการตอบสนองความ

ต้องการของกลุ่มผู้ใช้ที่รู้สึกว่ามีคิ² ให้บรรยายภาคีที่ทุกคนเข้าถึงง่ายเกินไปอย่างบอกไม่ถูก รวมถึงหวาดกลัวอยู่ลึกๆว่า เฟซบุ๊กจะนำข้อมูลส่วนตัวไปเผยแพร่จนหมดเปลือก จำนวนผู้ลงทะเบียนใช้งานทะเลลึบห้าล้านคนในชั่วพริบตา แม้เป็นสื่อที่พัฒนาขึ้นทีหลัง แต่ไม่ได้ลอกเลียนแบบบริการที่มีमत้องตลาดอยู่ก่อนแล้ว พวกเขาเลือกใช้ระบบคอมมิวนิตีเป็นศูนย์กลาง จัดหาคอนเทนต์คุณภาพมาแนะนำเสนออย่างยอดเยี่ยม จนผู้ใช้อยากล็อกอินเข้ามาดูทุกวัน และเหนือสิ่งอื่นใดคือการใส่ใจทุกรายละเอียด ความคิดอันแหลมคม รูปลักษณ์ที่สวยงาม ใส่ตั้งแต่โลโก้บริษัทไปจนถึงการออกแบบหน้าตาเว็บไซต์หลัก บริการที่นำเสนอ รวมถึงบริษัทที่ร่วมธุรกิจด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นเสน่ห์ดึงดูดอีกอย่างก็ว่าได้

ในปีนี้ บริษัทสปีราลิงซ์ จำกัด ผู้ให้บริการโซเชียลมีเดีย สปีราเริ่มเปิดรับสมัครนักศึกษาจบใหม่ในตำแหน่งพนักงานทั่วไปเป็นครั้งแรก เพียงเท่านั้นก็กลายเป็นข่าวใหญ่สะเทือนวงการมากพอแล้ว แต่พวกเขายังเสนอฐานเงินเดือนให้ถึงห้าแสนเยน ซึ่งเป็นจำนวนที่เกินมาตรฐานไปมาก และเนื่องจากเป็นธุรกิจสตาร์ทอัพที่มีพนักงานไม่ถึงสองร้อยคน การรับสมัครจึงกำหนดกรอบไว้ว่า “จำนวนจำกัด” แต่นักศึกษาก็แห่กันมาสมัครอย่างล้นหลาม เมื่อครู่คุณโคกามิบอกไว้ว่ามีจำนวนผู้เข้าสมัครทั้งหมดกว่าห้าพันคน จึงไม่แปลกที่ต้องมีขั้นตอนการคัดเลือกมากมายขนาดนี้

² mixi เครือข่ายสังคมออนไลน์เจ้าหนึ่งของญี่ปุ่น

เริ่มจากลงทะเบียนในเว็บไซต์ ทำแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพและความรู้ทั่วไป ยื่นใบสมัคร จนฝ่าด่านมาถึงการสัมภาษณ์แบบกลุ่มรอบแรก ส่วนรอบสองก็เป็นการสัมภาษณ์แบบกลุ่มเช่นกัน และคนที่ยังเหลือหลังผ่านการสัมภาษณ์เดี่ยวในรอบที่สามก็คือ -

พวกเราหกคน

ไม่แปลกเลยหากคุณชิมะจะบอกว่าเหมือนความฝัน

หากได้เข้าทำงานที่นี่ ชีวิตผมคงเปลี่ยนไปแน่นอนแบบให้ความหมายตรงตามตัวอักษร และไม่ใช่การพูดเกินจริงแต่อย่างใด

“มีโต๊ะสำหรับหกที่มั้ยครับ”

ผู้ที่เอ่ยถามแทนทุกคนคือนักศึกษาเจ้าของใบหน้าคมสันได้รูป ซึ่งชวนให้รู้สึกว่แม่ต้องเดบิวต์เป็นดาราในวินาทีนี้ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เขาংশื่อในตารางจองคิวว่า“คุกะ” ทำให้ผมแทบลมจับกับความสมบูรณ์แบบของเขา รูปร่างหน้าตาดีขนาดนั้น แถมยังมีนามสกุลสุดเทว่า“คุกะ” เพียงเท่านี้ก็ดูเหมือนจะคว้าออฟเฟอร์จากบริษัทสามสิบแห่งได้สบายๆ

พนักงานนำทางพวกเราไปที่โต๊ะ “ก่อนอื่นสิ่งอะไรกันสักหน่อยดีกว่าครับ” ทุกคนเห็นพ้องกับข้อเสนอของนายคุกะ แล้วต่างเริ่มเล่นเกมจ้องตากับเมนูอาหาร ถ้าใช้เวลามากเกินไปจะถูกมองว่าเป็นพวกด้อยทักษะการตัดสินใจหรือเปล่า การสั่งพาร์เฟต์จะดูไม่เหมาะสมกับบรรยากาศเป็นการเป็นงานหรือเปล่า แต่กระนั้นการสั่งแค่ริงก์บาร์อย่างเดียวก็อาจถูกมองได้ว่าเป็น

คนไร้ความสามารถในการบริหารต้นทุนเช่นกัน

“ถ้าฉันคนที่จะสั่งดริงก์บาร์ช่วยยกมือขึ้นหน่อยครับ”

ทันทีที่นายคุกะพูดเช่นนั้น โครบางคนก็หลุดขา ผมเงยหน้าด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น นักศึกษาชายร่างใหญ่ที่เตะตากว่าใครเพื่อนมาตั้งแต่เมื่อครู่ผุดยิ้มเจื่อนบนหน้าผมหนึ่งอั้งไปพักหนึ่งเพราะไม่เข้าใจสถานการณ์

“คือว่า...พวกเราประหม่ากันเกินไปมั้ง แต่อยู่ในร้านอาหารเอง”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ผม-ไม่สิ พวกเราทุกคนต่างก็เริ่มรู้ว่ากำลังนั่งหลังตรง ทำหน้าเคร่งเครียดเหมือนกำลังรอคิวเข้าสัมภาษณ์ และถือเมนูอาหารอย่างทะนุถนอมราวกับเป็นประกาศนียบัตรอะไรสักอย่าง นายคุกะยิ้มตามไปด้วย

“คนที่ต้องการสั่งดริงก์บาร์รบกวนยกมือขึ้นด้วยครับ - สรุปร่าไม่มีนะครับ”

“น่าจะไม่มีนะครับ บรรยากาศอย่างกับรัฐสภาเลยครับ”

ทุกคนหัวเราะ หลังหัวเราะแล้วจึงตระหนักได้ในที่สุดว่าสภาวะอารมณ์ของแต่ละคนนั้นไม่ปกติอย่างยิ่ง

สิ่งของที่อยากกินตามใจชอบเถอะครับ ชายหนุ่มร่างใหญ่ยื่นข้อเสนออันเหมาะสมที่สุด เราจึงลงความเห็นกันว่าให้แต่ละคนสั่งของที่อยากกินตามใจชอบ พนักงานร้านรับออเดอร์เดอ์ก่อนปลีกตัวไปด้วยรอยยิ้ม นายคุกะที่คลายประหม่าแล้วเล็กน้อยก็เสนอให้แนะนำตัว ทุกคนพยักหน้ารับ

“จึ้นเริ่มจากผมนะครับ”

แม้เป็นเพียงทำยกมือขวาขึ้นแบบเกรงๆ แต่เมื่อนายคุกะ

เป็นคนทำก็ดูราวกับฉากหนึ่งในภาพยนตร์อะไรสักอย่าง บนเครื่องหน้าที่เผยมิติเด่นชัดคล้ายประติมากรรมนั้นแต่งเติมความสง่างามไว้ด้วยคิ้วที่ค่อนข้างเข้มหนา แต่ปราศจากกลิ่นอายล้ำสมัยที่ชวนให้นึกถึงดารายุคโวะระ มองมุมไหนก็ดูเป็นเด็กหนุ่มหน้าใสตามสมัยนิยม สร้างความประทับใจให้ผมอย่างมาก เขาบอกให้รู้ว่าคุกะเขียนด้วยอักษรคันจิที่หมายถึงเลขเก้าและความเป็นมงคล ส่วนชื่อตัวคือ “โซตะ” ซึ่งประกอบด้วยตัวอักษรที่หมายถึงสีเขียวขจีของพืชพรรณและความยิ่งใหญ่ ทวีคูณความสมบูรณ์แบบขึ้นไปอีกระดับ

คุกะ โซตะ มีรูปลักษณะเช่นนี้เพราะได้รับชื่อที่สมบูรณ์แบบหรือว่าเขาขัดเกลาตัวเองจนกลายเป็นชายที่คู่ควรกับชื่อกันแน่

“ผมเรียนอยู่ที่คณะบริหารนโยบาย มหาวิทยาลัยเคโอครับ” ผมเกือบจะปรบมือให้แก่ความสมบูรณ์แบบรอบด้านของเขา แต่ก็เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า เขาไม่ได้รับคัดเลือกมาด้วยการพิจารณาเพียงรูปลักษณะภายนอกและสถานะทางสังคม ทั้งคำพูดคำจา กิริยามารยาท รวมถึงแววตาที่เผยให้เห็นไม่ว่ายากิ่งโตขึ้นมากี่ดูรื่นรมย์ใจไปหมด ชวนให้อยากเงี่ยหูฟังเรื่องราวของเขาโดยอัตโนมัติ ทุกการเลือกสรรถ้อยคำล้วนบ่งบอกถึงสติปัญญาอันหลักแหลม เมื่อเห็นผู้ที่สมบูรณ์แบบถึงเพียงนี้ปรากฏตัว บางครั้งคนเราก็อาจน้อยเนื้อต่ำใจขึ้นได้ไม่มากก็น้อย แต่ความรู้สึกแสบๆ เช่นนั้นก็กลับไม่ปรากฏแม้แต่ชนิดเดียว ชายหนุ่มคนนี้ทำให้ผมสัมผัสได้ถึงมนตร์สะกดอันร้ายกาจประเภทหนึ่งที่ชักนำให้เกิดความรู้สึกว่าอยากคุยกับเขาให้มากขึ้น หรือไม่ก็อยากให้เขายอมรับตัวตนของเรา

ด้วยข้อเสนอให้เรียงลำดับตามเซมิมนาฟิกา ผู้แนะนำตัวคนถัดไปจึงเป็นชายหนุ่มร่างใหญ่ที่ช่วยพูดให้บรรยากาศเมื่อคู่ผอ้นคลายลง - คุณฮาคามาดะ เรียว

“คุณฮาคามาดะ ตัวสูงใหญ่จังเลยครับ ส่วนสูงประมาณเท่าไทรหรือครับ” ผมตั้งคำถาม

“ประมาณร้อยแปดสิบเจ็ดครับ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นจากทั้งห้าคน เขาริบบอกนิ้วชี้ขึ้นมาทันที
“วันไหนพิศหน้าหน่อยก็อาจถึงร้อยแปดสิบ แปดได้ครับ”

รูปลักษณ์ประหนึ่งหินผาแกร่งกร้านชวนให้รู้สึกยำเกรงไม่น้อย แต่กลับเป็นคนที่ยิ้มแล้วดูน่ารักอย่างมาก เขาเล่าว่าเคยรับหน้าที่กัปตันทีมชมรมเบสบอลสมัยมัธยมปลาย ส่วนตอนนี้เป็นตัวแทนชมรมอาสาสมัคร แฝงอกล่ำหานั้นบ่มเพาะมาจากการไปโรงยิมเป็นงานอดิเรก

“ตอนนี้เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเมจิครับ ความมุ่งมั่นและมานะอดทนไม่เป็นสองรองใคร - พูดแบบนี้แล้วอาจถูกมองว่าเป็นพวกบ้าพลังก็จริง แต่เชื่อเถอะว่าผมมีอะไรหลายอย่างอัดแน่นอยู่ในหัวพอสมควร ผากเนื้อผากตัวด้วยนะครับ ผมเกลียดพวกที่ชอบทำลายความสงบสุขของทีมเป็นอย่างมาก อาจเผลอลงไม้ลงมือกับคนประเภทนั้นโดยไม่ลังเล ยังไงก็ช่วยปล่อยผ่านไปโดยคิดซะว่าเป็นการใช้ความรุนแรงในนามของความรักแล้วกันนะครับ”

อย่าบอกนะว่าพูดจริง ผมกังวลใจขึ้นมาเล็กน้อย

“เอ่อ อย่าเชื่อเป็นจริงเป็นจังขนาดนั้นสิครับ” รอยยิ้มอ่อนโยนเหมือนตุ๊กตาหมีของเขาช่วยคลายความตึงเครียดลง

“เดือนหน้าไปโปรซ์ทีมดิสคัสชันชั้นเทพให้ทางนั้นดูกันดีกว่าครับ”

พนักงานเดินมาอีกครั้งในจังหวะที่เสียงปรบมือของพวกเราเงียบลง เธอถือเค้กโรลสอดไส้ครีมเต็มเปี่ยมมาเสิร์ฟ “อ๊ะ ของฉันนี่นา” หญิงสาวซึ่งยกมือขึ้นคือผู้ที่จะแนะนำตัวเป็นลำดับถัดไปพอดี

“ฉันชื่อยาชิโระ ทสึบาสะ ค่ะ”

เธอค่อมศีรษะด้วยท่าทางคล้ายจ้องไปยังเค้กโรลที่วางอยู่ตรงหน้า ใช้มือขวาเกี่ยวเส้นผมที่ลู่ลงมากลับไปตัดหูตามเดิมไปได้อย่างเป็นธรรมชาติก่อนเงยหน้าขึ้น คุณฮาคามาตะที่เพิ่งแนะนำตัวจบไปเมื่อครู่เอ่ยความเห็นต่อคุณยาชิโระด้วยอาการกริ่งเกรงเล็กน้อย

“คุณยาชิโระสวยมากเลยนะครับเนี่ย” เขาพูดคล้ายชวนให้ทุกคนเห็นด้วย

คุณยาชิโระใช้มือขวาปิดหน้าเล็กน้อยแต่รอยยิ้มเขินอายยังคงปรากฏ พร้อมกับตอบว่า “ขอบคุณค่ะ” อย่างไม่เต็มปากนัก

ไม่เลยค่ะ ฉันไม่ได้สวยอะไรสักนิด - สวรรค์อาจถึงชั้นลงทัณฑ์ในวันที่เธอพูดอะไรทำนองนั้นออกมา ความสวยของเธอทำให้รู้สึกเช่นนั้นทีเดียว ความหล่อเท่ของคุณคุงะอาจโดดเด่นเหนือคนรอบข้าง ทว่าคุณยาชิโระก็ไม่ธรรมดาเช่นกัน ผมคิดว่าคงไม่แปลกหากเธอจะเป็นนางแบบประจำนิตยสารสำหรับผู้หญิงสักฉบับ แต่เธอเฉลยว่า “ฉันทำงานพิเศษที่ร้านอาหารสำหรับครอบครัวค่ะ แต่เป็นคนละเจ้ากับที่นี่” สีผมของเธอค่อนข้างอ่อนสำหรับการเป็นนักศึกษาหางาน แต่ก็เป็นที่ดึงดูดมาไว้ที่ดี หากบอกว่าผมของเธอเป็นสีนี้โดยธรรมชาติก็ไม่น่าแปลกใจ

“ฉันสนใจด้านประเด็นปัญหาระหว่างประเทศค่ะ ตอนนี้นำเรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมนานาชาติที่มหาวิทยาลัยสตรีโอบะโนะมิสึ ทั้งยังชอบไปเที่ยวต่างประเทศด้วย เมื่อปีก่อนฉันใช้เวลาสองเดือนเดินทางไปประเทศในยุโรปมาห้าประเทศ จึงมั่นใจเรื่องความสามารถทางภาษาเป็นพิเศษค่ะ”

ในช่วงหางาน ไม่ว่าจะน้อยจะมาก ทุกคนต่างก็ฝึกซ้อมท่องจำการแนะนำตัวให้ขึ้นใจ แต่วิธีพูดของเธอนั้นคล่องแคล่วจะฉานกว่าทุกคนที่ผมเคยเห็น ขณะที่พูดก็จะมองหน้าพวกเราทั้งห้าคนอย่างเท่าเทียม เป็นลำดับ และปราศจากความลังเลเมื่อสายตาของเธอเวียนมาถึง ผมก็เกือบจะเขินจนหน้าแดงขึ้นมาอย่างน่าละอาย เธอแทบไม่มีจุดใดให้ตำหนิเลย แบบนี้แม้จะเป็นเพื่อนทางานกลุ่มเดียวกันได้ แต่คงเป็นเพื่อนกันจริงๆ ไม่ได้แน่นอน ผมรู้สึกถึงระยะห่างที่จินตนาการขึ้นมาเองทันใดนั้นเธอก็ผลิยิ้มหน้าบานชนิดที่ไม่มีใครตั้งตัว

“รู้สึกว่าจะ...ดูเป็นทางการไปหน่อยใช่ไหม ทุกคนช่วยลืมภาพเมื่อก็ไปที่นะ”

เธอพูดยิ้มกว้างไม่ท่วงมาดสวยแบบเดียวกับที่มอบให้เพื่อนสนิท จากนั้นตบไหล่คุณชิเมะที่นั่งอยู่ข้างๆ เบาๆ แล้วก็หันหน้าด้วยท่าทางเขินอาย หากเธอคำนวณล่วงหน้าไว้ทุกอย่างกระทั่งจังหวะเผยจุดอ่อนเมื่อครู่ ก็คงต้องยอมรับว่าเป็นพวกเจเนสนามแข่งที่เก่งกาจผิคมมนุษย์จริงๆ แต่ดูเหมือนจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น เมื่อเบื้องหน้าก่อกำแพงไว้สูงลิบ ความหละหลวมที่อยู่เบื้องหลังก็ยิ่งทำให้พวกเราโล่งอก

หลังจากทุกคนปรบมือจบแล้ว คุณชิเมะก็เริ่มแนะนำตัว

เรื่องราวเกี่ยวกับเธอส่วนมากเป็นข้อมูลเดียวกับที่ผมเคยฟัง
 ในร้านกาแฟก่อนหน้านี้ ชื่อชิมะ อีโอรุ กำลังเรียนเกี่ยวกับ
 สังคมศาสตร์อยู่ที่มหาวิทยาลัยวาเซดะคะ ทำงานพิเศษเป็น
 พนักงานต้อนรับของโรงแรมคะ ไม่ค่อยมีข้อมูลใหม่ๆ เท่าไร
 ผมจึงเอาแต่เหม่อมองใบหน้าด้านข้างของเธอเพราะไม่รู้จะทำอะไร
 ผมไม่ได้อยากพูดให้ฟังดูโลเล แต่ต้องบอกว่าคุณชิมะเองก็สวย
 ไม่แพ้กัน หากคุณยาชิโระเป็นคนสวยมันส์สไตล์นางแบบสูงยาว
 เข้าตี คุณชิมะก็สวยแบบดาราสาวหน้าใสที่ยังเหลือเค้าของความ
 ไร้เดียงสา มีบางอย่างชวนให้รู้สึกว่าคุณทั้งสองอายุห่างกัน
 ระดับพี่สาวกับน้องสาวก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก

ถัดจากคุณชิมะก็ถึงคราวของผม ชื่อฮาตานะ โซโกะ
 เรียนเอกเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยริคเคียว สังเกตชมรม
 เล่นกีฬาไม่ได้ทำอะไรนอกจากออกไปเตร็ดเตร่ในเมืองบ้าง
 นาน ๆ ครั้ง ผมแอบใส่อารมณ์ซึนซึนนั้นเข้าไปในการแนะนำตัว
 เล็กน้อย ผมไม่เคยมีสิ่งที่หลงไหลคลั่งไคล้ยาวนานเป็นพิเศษ
 แต่มั่นใจว่ามีจิตใจใฝ่รู้ที่พร้อมศึกษาลงลึกในรายละเอียดและ
 เผลอหน้ากับสิ่งใหม่มากกว่าคนทั่วไป ใช้ชีวิตโดยมุ่งหวังว่า
 อยากเป็น “คนที่ดีคนหนึ่ง” อยู่เสมอครับ ผมแนะนำตัวจนจบ
 อย่างไรสิ่งติดขัดด้วยการนำถ้อยคำที่ฟังดูดีจากการสัมภาษณ์
 ครั้งก่อนๆ มาปะติดปะต่อให้เป็นรูปร่างเหมือนสร้างงานศิลปะ
 โม่เสก

คนสุดท้ายคือนักศึกษาชายชื่อโมริคุโบะ คิมิฮิโกะ
 เมื่อเห็นแว่นตาไม่มีกรอบกับแว่นตาแหลมคมที่ดูชาญฉลาด
 ผมจึงคาดเดาไปเองว่าต้องเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยโตเกียว

แน่นอน แต่เขาบอกว่าเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยฮิโตลีบาชิ ถึง กระนั้นก็ยังฉลาดล้ำอย่างมาก ตั้งแต่เข้ามาในร้าน คุณโม่ริคุโบะ ก็พูดน้อยที่สุดอยู่แล้ว แต่กระทั่งการแนะนำตัวก็ยังกระชับ เรียบง่าย เขาบอกชื่อมหาวิทยาลัย ชื่อคณะ และชื่อของตัวเอง ก่อนปิดท้ายว่าฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ จากนั้นเอนหลังพิง พนักเก้าอี้คล้ายต้องการบอกว่าไม่อยากแลกเปลี่ยนบทสนทนาอะไรมากไปกว่านี้ จึงไม่มีใครถามคำถามเพิ่มเติม คุณฮาคามาตะ ร่างใหญ่กับคุณยาชิโระคนสวยปรบมือด้วยใบหน้ายิ้มแย้มจน ดูเหมือนจงใจเล็กน้อยเพื่อรักษาบรรยากาศไม่ให้ตึงเครียด

ขออนอกเรื่องสักนิด บางครั้งผมก็บังเอิญเจอนักศึกษา จากมหาวิทยาลัยโตเกียวระหว่างทางานเหมือนกัน ทันทืที่ได้ยิน ใครบางคนแนะนำตัวว่ากระผมชื่อนั้นชื่อนี้ มาจากมหาวิทยาลัย โตเกียวครับ ความประหม่าที่ไม่อาจอธิบายเป็นคำพูดจะปะทุ ขึ้นมาอย่างน่าประหลาด แม้เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัย โตเกียวก็เชื่อว่าจะเก่งกาจเลิศเลอเหนือคนอื่นเสมอไป แม้รู้ว่า นั่นคือเรื่องสามัญธรรมดา แต่เมื่อได้ลองพูดคุยจริงๆ แล้ว พบว่าพวกเขาที่เป็นมนุษย์ทั่วไปเหมือนกัน บางครั้งทำให้ผม เบาลใจขึ้นด้วยความหมายในแง่ดี

ทำไมผมจึงคิดเรื่องนี้ เพราะในบรรดาพวกเราทั้งหก ที่ถูกเลือกเฟ้นมาจากผู้สมัครห้าพันคนนั้นไม่มีนักศึกษาจาก มหาวิทยาลัยโตเกียวแม้แต่คนเดียว ที่สุดแล้วประวัติการศึกษา ก็เป็นเพียงประวัติการศึกษา สปริาลิงซ์อนุญาตให้พวกเราผ่านเข้าสู่ การคัดเลือกรอบสุดท้ายโดยพิจารณาจากคุณสมบัติภายในอย่าง แท้จริง พอคิดเช่นนั้นแล้วความประทับใจก็ก่อตัวขึ้นลึกๆ ในอก

ตอนเกิดแผ่นดินไหวเมื่อวันก่อน ทุกคนปลอดภัยดีไหมครับ เกิดภัยพิบัติใหญ่ขนาดนั้นแท้ๆ แต่ไม่มีการเลื่อนหรือยกเลิกกำหนดการสัมมนาเลยนะจะ ว่าไปแล้วฝ่ายบุคคลของบริษัทนั้นบริษัทนี้กำลังเป็นประเด็นร้อนในอินเทอร์เน็ตด้วยละครับ หลังจากผ่านพ้นหัวข้อสนทนาตามต้นไว้พิษภัยเหล่านั้น พวกเราก็เข้าสู่ประเด็นหลักในที่สุด

“ผมมองว่าก่อนอื่นเราควรศึกษาเจาะลึกในโปรเจกต์ที่สปิราลิงซ์กำลังพิจารณาเอาไว้ล่วงหน้าระดับหนึ่งครับ” คุณคุกะบอกเช่นนั้นพลางเลิกคิ้วอันสง่างามขึ้นเป็นมุมแหลม “เราควรสร้างแนวทางการอภิปรายไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้พร้อมเผชิญหน้ากับทุกหัวข้อที่ได้รับมอบหมายในวันนั้นครับ ผมคิดว่าการสืบค้นข้อมูลคงไม่ยุ่งยาก แต่ถ้าไม่มีข้อมูลก็คงวางแผนรับมือได้ยาก”

“จริงครับ ให้แต่ละคนช่วยกันหาข้อมูลแล้วมารวมตัวกันอีกครั้งก็น่าจะเป็นแนวทางที่เข้าทำนะครับ” คุณฮาคามาตะพูดแล้วกอดอกด้วยท่อนแขนลำบึก

“ดีเลยล่ะ” คุณยาชิโระพยักหน้า “ฉันคิดว่าเราน่าจะกำหนดวันเวลามารวมตัวให้แน่นอนไปเลย ทุกคนว่ายังไงกันบ้างคะ อย่างเช่นมาเจอกันทุกวันอาทิตย์ตอนห้าโมงเย็น – อะไรแบบนี้”

“เห็นด้วยครับ/ค่ะ” เมื่อสามคนที่เหลือเห็นพ้องต้องกัน เราจึงสร้างรายชื่อสำหรับส่งอีเมลแบบกลุ่มและคอมมิวนิตีขนาดเล็กในสัปดาห์ขึ้นมา จากนั้นจึงเริ่มหารือโดยคำนึงถึงวันที่สมาชิกทุกคนอาจมารวมตัวกันพร้อมหน้าไม่ได้ และนำไปสู่

ข้อตกลงว่าจะจัดประชุมสำหรับวางแผนสัปดาห์ละสองครั้ง
คือตอนห้าโมงเย็นของวันอังคารและวันเสาร์

การปรึกษาหารือปราศจากความติดขัด ทุกสิ่งที่ต้อง
ตัดสินใจล้วนได้ผลสรุปอย่างราบรื่น ผมทิ้งกับการดำเนินงาน
อันรวดเร็วที่ไม่ค่อยได้พบเห็นในชีวิตปกตินัก ขณะหนึ่งก็สัมผัส
ได้อย่างแรงกล้าว่าพวกเขาคือผู้ได้รับคัดเลือกที่สมควรผ่านมาถึง
รอบนี้จริง ๆ

“เข้าบริษัทไปเป็นเพื่อนร่วมงานกันนะครับทุกคน ผมเชื่อ
ว่าเราทำได้” ผมเอ่ยคำนั้นด้วยใจพาไป

“สู้ไปด้วยกันครับ” คุณคุะพะยกหน้ารับด้วยมาด
หล่อเหลาเอการเช่นเคย “รูปแบบการคัดเลือกครั้งนี้แปลกมาก
ตอนแรกที่ได้ยินผมก็อึ้งเหมือนกันครับ แถมยังคิดว่าการ
ให้โจทย์ที่กินเวลาส่วนตัวของนักศึกษาแบบนี้ก็ดูอะไรอยู่ แต่
มาคิดดูให้ดีแล้ว ตอนลงมือกรอกใบสมัครก็ใช้เวลาเหมือนกัน
อย่างน้อยทางนั้นก็บอกให้รู้ล่วงหน้าว่าสมาชิกวุฒิสภา
เป็นใครบ้าง - ผมเลยเปลี่ยนความคิดว่าที่จริงแล้วนี่เป็นวิธีที่
‘แฟร์’ มาก มาสร้างทีมที่แข็งแกร่งเพื่อให้ทุกคนได้เข้าไปเป็น
พนักงานใหม่รุ่นเดียวกันในสปิริตลิ่งซ์กันนะครับ”

วันนัดรวมตัวครั้งแรก ผู้ที่นำเอกสารมามากกว่าใครกลับเป็น
คุณไมริคุโบะที่พูดน้อยกว่าใคร ตอนแรกผมคิดว่าเขาดูไม่ค่อย
ทะเยอทะยานอยากเข้าเป็นพนักงานของสปิริตลิ่งซ์ด้วยซ้ำ

“โดยพื้นฐานแล้ว รายได้หลักของสปิริตลิ่งซ์มาจากระบบ
สมาชิก ‘สปิราพีริเมียร์’ ครับ รองลงมาคือรายได้จากค่าโฆษณา

ดูเหมือนจะแยกย่อยเป็นหลายรูปแบบ มีตั้งแต่โฆษณาทั่วไป ที่ปรากฏบนแบนเนอร์ของเว็บไซต์ ไปจนถึงโฆษณาที่ดึงดูดลูกค้า ด้วยการใส่ระบบคอมพิวเตอร์ ผมหาข้อมูลทั้งหมดเท่าที่ได้แล้ว พรินต์ออกมาครับ”

ไม่ค่อยมีเวลาก็เลยยังไม่ได้แยกย่อยเป็นหัวข้อนะครับ - เขาอธิบายเสริมเช่นนั้น แต่ความจริงแค่เสาะหาข้อมูลมาพร้อมสรรพขนาดนี้ในเวลาสั้น ๆ ก็นับว่าควรค่าแก่การสรรเสริญแล้ว คนที่เตรียมข้อมูลมาเพียงทำหน้าที่กระดาษเหลืออย่างผมจึงทำได้เพียงตะลึงงันกับปีกกระดาษหนาเกือบสามเซนติเมตรที่คุณโมริคุโบะเตรียมมา

มีห้องประชุมให้เช่าราคาชั่วโมงละห้าร้อยเยนอยู่ที่อุเอโนะ ข้อมูลนั้นมาจากคุณคุกะ พื้นที่ห้องไม่ถึงสิบเจ็ดตารางเมตร มีเพียงกระดานไวต์บอร์ดขนาดใหญ่หนึ่งแผ่น ไฟเพดานกับเต้าเสียบปลั๊ก และโต๊ะกับเก้าอี้วางไว้ แต่ก็เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหลือเพื่อสำหรับพวกเรา

“ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสปิริตลิ่งซ์ได้ไม่มากเท่าไหร่นะคะ ก็เลย -” คุณยาชิโรบอกเช่นนั้นแล้วหยิบปีกเอกสารออกมาจากกระเป๋าข้าง “ลองหาข้อมูลเกี่ยวกับไซเซียวลมีเดียของต่างประเทศมาค่ะ ได้ข้อมูลบางส่วนมาจากคนรู้จักที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้นจริง ๆ ด้วย ไม่แน่ใจว่าจะมีประโยชน์มั้ยนะคะ แต่ฉันแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นไว้เรียบร้อยแล้ว คิดว่าน่าจะอ่านไม่ยากค่ะ”

“สุดท้ายได้เลย” คุณฮาคามาตะส่งเสียงแสดงความทึ่งจากใจ

“เห็นแบบนี้ก็ขยันเป็นเหมือนกันนะคะ” คุณยาชิโรตอบด้วยรอยยิ้ม

“ก็ดูเป็นคนขยันนะครับ แปลว่าความจริงไม่ใช่คนขยัน
หรือท้อหรือครับ” ผมหยอกขำๆ

“ตายจริง ความแตกชะแล้วเรา”

เสียงหัวเราะดังก้องห้องประชุมอย่างอบอุ่น แต่ไม่นานนัก
บรรยากาศชวนประหม่าก็กลับมาอีกครั้ง ทุกคนต่างรู้ว่า
จุดประสงค์ตอนนี้ไม่ใช่การสรวลเสเฮฮา คุณคุงมองบิกเอกสาร
ของทั้งหกคนที่เรียงอยู่บนโต๊ะโดยไม่ละสายตา ใช้นิ้วจบบลายคาย
ทำท่าครุ่นคิด

“ก่อนอื่นอยากสรุปข้อมูลจากเอกสารที่ทุกคนนำมา
สักหน่อยนะครับ เอกสารเกี่ยวกับต่างประเทศของคุณยาชิโร
ถือเป็นข้อมูลโบนัสเสริมปิดท้ายที่น่าจะมีประโยชน์อย่างยิ่ง
แต่เบื้องต้นผมอยากคัดแยกข้อมูลโดยจำกัตรงไปที่โปรเจกต์
ธุรกิจของสปีรอลิงซ์ก่อน ดั่งนั้น...”

“ให้เวลาสำหรับอ่านเอกสารสักหนึ่งชั่วโมงดีมั๊ยครับ”
ผมเสนอ “แบ่งหน้าที่กันอ่านแล้วสรุปหลักใจความออกมา
เขียนเป็นหัวข้อบนไวต์บอร์ด พอได้เนื้อหาที่ครอบคลุมประเด็น
ต่าง ๆ แล้ว ก็แบ่งหมวดหมู่ไปตามทิศทางเนื้อหาของข้อมูลที่
ปรากฏ จากนั้นค่อยเริ่มวางแผนว่าจะรับมืออย่างไร ทุกคนว่า
บ้างครับ”

คุณคุงพยักหน้าหนักแน่นแล้วดูให้แน่ใจว่าไม่มีใคร
คัดค้าน จากนั้นพวกเราต่างลงมือทำหน้าที่ของตัวเองอย่างรวดเร็ว
ราวกับได้ยินเสียงปืนปล่อยตัวนกวิง อันดับแรกเราเขียนเนื้อหา
โดยรวมของเอกสารที่แต่ละคนนำมาลงบนไวต์บอร์ด จากนั้น
แบ่งเอกสารของคุณเมริคูโอะให้ทั้งหกคนเท่า ๆ กันแล้วเริ่มอ่าน

อย่างละเอียด เมื่อหยิบขึ้นมาพลิกอ่านไปได้สองสามหน้า ผมก็ร้องว้าวในใจทันที เอกสารการประชุมผู้ถือหุ้นใหญ่ ข้อความบันทึกถ้อยแถลงจากวารสารรายปักษ์ขององค์กร หนังสือที่เขียนโดยบุคคลผู้มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับผู้ก่อตั้งบริษัท บทความในนิตยสารบันเทิงที่มองเผิน ๆ คล้ายจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง - แหล่งข้อมูลปรากฏอยู่ทุกซอกมุมของเอกสารเหล่านั้น ผมรู้สึกถึงความพ่ายแพ้เกินบรรยาย แต่ขณะเดียวกันก็อดไม่ได้ที่จะปลานปลื้มกับความซ้ำซ้อนของบวกกับความมุ่งมั่นอันแรงกล้า และความหลงใหลคลั่งไคล้ต่อสปิริตที่ชุ่มช้อนอยู่ในตัวของคุณโมริคุโบะ นี่ไม่ใช่ปริมาณข้อมูลในระดับที่ทำได้ในชั่วข้ามคืน เขาคงสะสมรวบรวมมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว

เราจะยอมแพ้ไม่ได้ ผมเรียกแรงฮึดแล้วพลิกหน้าเอกสารอ่านต่อ ทว่า...

“คุณฮาตาโนะ แบ่งเอกสารมาให้ฉันนิดนึงมั๊ยคะ”

ผมเงยหน้าขึ้นทันทีเมื่อได้ยินเสียงของคุณชิมะ เล่นเอาตะลึงทีเดียว เพิ่งเริ่มอ่านไปได้ไม่ถึงยี่สิบนาที แต่คุณชิมะ สอบทานเอกสารที่ได้รับมอบหมายทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว รีบร้อนจนทำงานลวกไปหน่อยหรือเปล่า - ความเคลือบแคลงอันหยาบคายนั้นคล้ายถูกกำจัดทิ้งไปเมื่อเห็นข้อความสรุปย่อสาระสำคัญที่เรียงเป็นแถวอยู่บนไวต์บอร์ด ซึ่งประกอบด้วยหัวเรื่องใหญ่ที่มองปราดเดียวก็เข้าใจ ตามมาด้วยรายละเอียดปลีกย่อยสุดประณีตที่ถ่ายทอดออกมาอย่างแม่นยำตรงประเด็น

“...งานไว้มากเลยครับ ใช้เทคนิคอ่านเร็วได้ด้วยหรอครับ”

“เปล่าหรอกค่ะ ไม่ใช่แบบนี้เลย พอตีฉันถนัดเรื่อง

พวกนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วนะค่ะ อย่างการตรวจสอบข้อมูลเชิงลึกหรืองานที่ต้องเสาะหาใจความสำคัญ ฉันมีทักษะในการมองแบบวิเคราะห์เจาะลึกนะค่ะ - พุดไปแล้วรู้สึกเหมือนอวดเก่งยังไงไม่รู้”

ผมโน้มรับข้อเสนอ ส่งเอกสารในมือให้คุณชิมะจำนวนหนึ่ง สุดท้ายแล้วคุณชิมะก็ยังรับเอกสารจากสมาชิกทั้งสี่ที่เหลืออีกคนละนิดคนละหน่อย จึงย่นเวลาทำงานที่กำหนดไว้หนึ่งชั่วโมงให้เหลือเพียงสี่สิบนาทีได้ ยิ่งกว่านั้นเธอยังจัดระเบียบข้อมูลที่กระจัดกระจายอยู่บนไวต์บอร์ดอีกเล็กน้อยราวกับลากเส้นสมมติให้ทุกคนเห็นขอบเขต แบ่งโปรเจกต์ที่สปริงลิ่งกำลังดำเนินการอยู่ออกเป็นสี่ประเภท ได้แก่ “ประเภทส่งเสริมการขาย” “ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่” “ประเภทการเก็บข้อมูล” และ “ประเภทโฆษณาแบนเนอร์ทั่วไป”

ทุกสิ่งลงตัวอย่างราบรื่นและรวดเร็วเกินคาดจนรู้สึกว่าจะน่าจะยังมีประเด็นอะไรให้ออกไอดีเยยเพิ่มเติมอยู่ ผมจึงลองกอดอกครุ่นคิด ทว่า...

“เราอาจจะแตกหัวข้อ ‘ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่’ ให้แยกย่อยออกมาได้อีกนะครับ” นั่นคือข้อเสนอซึ่งดีที่สุดในเท่าที่ผมจะคิดออก

“จริงด้วยครับ ถ้าคิดในแง่ปริมาณ แบ่งหัวข้อนั้นให้ละเอียดขึ้นอีกนิดก็น่าจะดีครับ” คุณคุกะเห็นด้วยกับแนวทางของผม “ลองมองดูแล้ว ผมว่าเราน่าจะลดความสำคัญของ ‘ประเภทโฆษณาแบนเนอร์ทั่วไป’ ที่ไม่น่าจะกลายเป็นหัวข้อกรุปดิสคัสชันได้ แล้วไปเน้นการรวบรวมข้อมูลในหัวข้ออื่น ๆ ให้มากขึ้นน่าจะดีกว่าครับ”

“นั่นสินะครับ” คุณโมริคุโบะรับช่วงต่อ “ผมจะหาข้อมูลของหัวข้ออื่นที่ยังไม่ค่อยเพียงพอมาเพิ่มครับ โดยเฉพาะประเภทส่งเสริมการขาย” ข้อมูลยังตื้นเกินไปอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันอาจช่วยตรง ‘ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่’ ได้เป็นพิเศษนะคะ” ดวงตาแสนสวยของคุณยาชิโระโตขึ้นกว่าเดิมขณะที่เธอพูดด้วยรอยยิ้ม “มีคนรู้จักหลายคนที่ทำงานสายจัดอีเวนต์นะคะ น่าจะไปฟังจากเจ้าตัวโดยตรงได้ ฉันจะรีบติดต่อไปแล้วลองสอบถามว่าเคยมีโปรเจกต์ไหนที่ได้ร่วมมือกับไซเซียมมีเดียบ้างหรือเปล่า”

ทุกคนพยักหน้าแล้วลากปากกาลงบนสมุดบันทึกตารางงานของตัวเองอย่างชะมัดเข้มข้น บนไวต์บอร์ดมีข้อความเขียนเต็มลงไปมากมาย ข้อเสนอของใครคนหนึ่งจุดประกายไอเดียสุดล้ำของใครอีกคนขึ้นมา แนวทางใหม่ ๆ ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเรื่อย ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ทันใดนั้นเวลาคืนห้องประชุมก็มาถึงโดยไม่ทันตั้งตัว จนแทบอยากถามว่าล้อเล่นกันหรือเปล่า

“เฮ้ยๆ แบบนี้ไม่ดีแล้วมั้ง”

ผมเงยหน้าขึ้นจากเอกสาร คุณฮาคามาตะกำลังไขว้แขนกอดแผ่นนอกหนาของตัวเอง ผมนึกว่าเขาพูดถึงเรื่องเวลาเพราะตามองนาฬิกาอยู่ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็บ่นหน้ามึนเหมือนแกล้งทำ

“...วันนี้ยังไม่ได้ไซว์ฝีมืออะไรเลยเว้ยเรา”

สีหน้าของเขาดูเหมือนต้องการเสียงหัวเราะมากกว่าคำปลอบโยน ทุกคนจึงหัวเราะให้อย่างไม่ลังเล

จริงอยู่ที่ระดับความเฉิดฉายของคุณฮาคามาตะในวันแรกอาจค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับสมาชิกคนอื่น แต่ในวันนั้นรวมตัว

ครั้งที่สาม เขาก็พิสูจน์ความสามารถให้เห็นอย่างไร้ที่ติ

เหตุการณ์นั้นไม่ได้ใหญ่โตขนาดเรียกได้ว่าเป็นอุปสรรคขัดขวางหรือการทะเลาะเบาะแว้ง เพียงแต่มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ความเห็นของสองฝ่ายไม่ตรงกันเล็กน้อย คุณโมริคุโบะคิดว่าควรวางแผนรับมือด้วยการจำกัดให้เหลือเพียงสองหัวข้อคือ “ประเภทส่งเสริมการขาย” และ “ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่” ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าจะถูกกำหนดให้เป็นหัวข้ออภิปราย ส่วนคุณยาชิโระคิดว่าควรพิจารณาให้ครอบคลุมถึงหัวข้ออื่นๆ นอกเหนือจากนั้นด้วย อาจไม่ถึงกับเกิดการโวยวายถกเถียงอย่างรุนแรง แต่เมื่อทั้งสองต่างโยนถ้อยคำบาดหูใส่กันไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีฝ่ายใดยอมถอย ลงร้ายแห่งหายนะที่ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดก็เริ่มก่อตัว แม้คุณคุกะจะพยายามเตือนให้ใจเย็นลง แต่วิวาทะของทั้งคู่ก็มีแต่จะดุเดือดขึ้นเรื่อย ๆ ผมได้แต่ปาดเหงื่อบนหน้าผาก ทันใดนั้นเอง

“ถ้ายังไม่ได้ข้อสรุป เห็นทีต้องใช้กำลังแก้ปัญหาสินะ”

คุณฮาคามาคะซึ่งท่าทางเหมือนหัวเสีย ขยับคอตั้งกริ๊บแล้วยืนขึ้น เมื่อชายร่างใหญ่คนหนึ่งลุกพรุด เพียงแค่นั้นก็สร้างแรงกดดันมหาศาล แม้แต่ทั้งสองคนที่โต้เถียงกันมานานโดยไม่ลดราวาศอกก็เงยบกริบในพริบตา เขาอาจบังคับให้รับผิดชอบทั้งสองฝ่าย หรือลงทัณฑ์ด้วยพลังกำลังก็ได้ – แม้ฟังดูเสียมารยาทต่อเจ้าตัว แต่คนที่รู้สึกถึงพลังอันตรายเช่นนั้นคงไม่ใช่แค่ผมคนเดียว

คุณฮาคามาคะเริ่มความหาอะไรงานอย่างในกระเป๋าของตัวเองที่วางอยู่ตรงริมห้องประชุม สิ่งปรากฏไม่ใช่ธนบัตรเงิน

ติดหนามแหลม แต่เป็นวัตถุทรงกระบอกหน้าตาคล้ายของขวัญ
ที่มีวนด้วยท่อกระดาดาน่ารัก ๆ เอาไว้ ส่วนจำนวนคือหนึ่ง...
สอง... - รวมทั้งหมดเป็นห้า

“อาจจะถูกละหุกไปสักนิด แต่กระผมขออนุญาตประกาศ
รางวัลสาขามาตะ ณ บัดนี้”

“...รางวัลสาขามาตะ”

คุณสาขามาตะพยักหน้ารับคำผม แต่ไม่ยอมอธิบาย
รายละเอียดของรางวัลให้ชัดเจน

“อันดับแรกได้แก่คุณคุกะ” คุณสาขามาตะหยิบวัตถุ
ปริศนาในท่อกระดาดที่ตัวเองนำมายื่นให้ตรงหน้าคุณคุกะแล้ว
พูดต่อ “เจ้าของรางวัลสาขามาตะ ‘สาขาผู้นำดีเด่น’ ยินดีด้วย
ครับ นี่คือรางวัลที่มอบให้แก่บุคคลผู้แสดงความเป็นผู้นำได้
อย่างโดดเด่น และรวมทีมให้เป็นปึกแผ่นได้อย่างยอดเยี่ยม
ยินดีด้วยครับ”

คุณคุกะผงกศีรษะเล็กน้อยแล้วรับของรางวัลไป แม้ยัง
ไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์นัก

“ลำดับต่อไปคือคุณฮาตานะ เจ้าของรางวัลสาขามาตะ
‘สาขาเสนารักษ์’ ยินดีด้วยครับ นี่คือรางวัลที่มอบให้แก่บุคคล
ผู้คอยพิจารณาภาพรวมอยู่เสมอ และมองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง
ว่าแนวทางการทำงานของทีมควรเป็นไปในทิศทางใด ยินดีด้วย
ครับ”

ของรางวัลที่ได้รับเบากว่าที่ผมจินตนาการไว้หลายเท่า
จากนั้นคุณสาขามาตะก็มอบรางวัลให้คนอื่นที่เหลือด้วยกริยา
ท่าทางสุดนอบน้อม “สาขาผู้เล่นทรงคุณค่า” เป็นของคุณชิมะ

“สาขารวบรวมข้อมูลยอดเยี่ยม” เป็นของคุณโมริคุโบะ “สาขามนุษยสัมพันธ์และสาขาระหว่างประเทศ” เป็นของคุณยาชิโระ

“ความจริงกระผมตั้งใจจะประกาศรางวัลหลังจบการประชุมวันนี้แหละครับ แต่ขอเลื่อนขึ้นมาให้เร็วสักหน่อย ส่วนของรางวัล กระผมซื้อมาจากห้างทาคาชิมายะที่นินงะบาชิ โดยเลือกให้เข้ากับบุคลิกของแต่ละท่าน เพียงแต่...อาจไม่ใช่ของมีราคาอะไรนัก ยังไงก็ลองแกะดูแล้วกันครับ”

ยังไม่มีใครเข้าใจความหมายของรางวัลสาขามาตะเท่าไร แต่เมื่อแกะห่อกระดาษแล้วพบว่าข้างในคืออูโมโบ³ ทุกคนก็ส่งเสียงหัวเราะแหย่ๆ เหมือนไม่อยากจะเชื่อ เขาหลงลึกในรายละเอียดถึงขนาดเตรียมรสชาติที่ต่างกันไปแต่ละคนด้วยห้องประชุมคลายความกดดันลงกว่าเดิม รู้ตัวอีกที บรรยากาศตึงเครียดเมื่อครู่ก็หายวับไป

“อะไรกันครับเนี่ย” ผมถามพลางหัวเราะ

“กะจะเอามากินกับทุกคนเฉยๆ ณะครับ แต่เกิดคึกคักสนุกขึ้นมา”

“แล้วห่อกระดาษนี่ละครับ”

“ก็ตามนั้นแหละครับ หยอกเล่นซำๆ ไง”

ผมหัวเราะหนักกว่าเดิม คุณฮาคามาตะยิ้มร่าแล้วปรับอารมณ์ให้จริงจังขึ้นเล็กน้อย

“พูดจากใจจริงนะ ฉันเห็นด้วยกับคุณโมริคุโบะ - ไม่ลิเห็นด้วยกับโมริคุโบะในจุดที่อยากจำกัดหัวข้อให้แคบลงในการ

³ ขนมข้าวโพดอบกรอบยี่ห้อหนึ่งของญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงมาอย่างยาวนาน

วางแผนรับมือ แต่ก็คิดว่าไม่ควรละเลยหัวข้ออื่น ๆ อย่างที่ยาชิโระบอกเหมือนกัน นั่นเอาแบบนี้ไปเลยดีมัย คิดแผนรับมือเตรียมไว้ให้ครอบคลุมสำหรับทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเจอกับหัวข้ออภิปรายแบบไหนก็ตาม - นั่นคือความเห็นของฉันนะ ทุกคนว่าไง”

ไอเดียของเขาโผล่มาถูกที่ถูกลงเวลา ทุกคนจึงพยักหน้าเห็นด้วยจากใจจริง

“ฉันว่าเป็นทางออกตรงกลางที่ ‘แฟร์’ ดีเหมือนกัน”

พวกเราถือโอกาสพร้อมใจกันเลิกใช้คำสุภาพเมื่อคุณคุงะ - ไม่สิ เมื่อคุงะคุงแสดงตัวอย่างให้เห็น บางทีคนที่เข้าใจบรรยากาศโดยรวมในหมู่พวกเรามากที่สุดอาจเป็นฮาคามาตะคุงก็ได้ ผมคิดเรื่องทำนองนั้นพลางเริ่ดรอยกับบรรดาดีของอุโมโม่ที่ไม่ได้กินมานาน

ช่วงพัก ผมเดินไปเข้าห้องน้ำแล้วยืนหน้าโถปัสสาวะโมริคุโบะคุงที่เดินเข้ามาไล่เลี่ยกันหยุดยืนตรงตำแหน่งข้างผม เขาหันหน้าเข้ากำแพงแล้วเปรยขึ้น

“โชคดีที่เมื่อกี้ได้ฮาคามาตะช่วยไว้”

ผมหันขวับไปด้านข้างโดยไม่รู้ตัว โมริคุโบะคุงเป็นพวกพูดน้อย ไม่แสดงสีหน้าอารมณ์ให้เห็นนัก ผมมองว่าเขาไม่ได้ไร้อัธยาศัย อาจแค่เป็นคนเอาจริงเอาจังเท่านั้น แต่ไม่คิดว่าจะเป็นคนเอ๋อชมคนอื่นเท่าไร ผมจึงเปลออมยิ้มบาง ๆ

“น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่าไง”

“กรูปีดิสคัสชั่น” โมริคุโบะคุงพูดขณะยังจ้องไปที่ผนังแววตาล้ำมองไกลออกไปสู่ที่ได้สักแห่ง “ก่อนหน้านี้ฉันเคยผ่านมาแล้วหลายครั้ง เจอพวกตัวทำลายล้างบ่อยเลยละ”

“ตัวทำลายล้าง...”

“พวกไม่ได้ความที่เอาแต่อ่านคู่มือแล้วออกคำสั่งพิลึกๆ ทั้งที่ไม่มีความสามารถ ทำเป็นนั่นคำพูดคำจาว่า ‘ขอสรุปคร่าวๆ แบบนี้นะครับ’ ทั้งที่ไม่มีสาระสำคัญอะไรเลย แถมยังชอบทวนความเห็นของผู้สมัครคนอื่นแบบละเอียดทุกกระเบียดนิ้ว แล้วผลาญเวลาไปเรื่อย ๆ แค่นั่งอยู่ในวงก็ทำลายบรรยากาศจนพังพินาศ ลากทุกคนลงเหวให้สอตกกันหมด นั่นละตัวทำลายล้าง”

“โห...ไม่รู้มาก่อนเลยแฮะ แต่บางทีก็คงมีอะไรแบบนี้บ้างแหละนะ”

“ฉันเพิ่งเคยเจอกลุ่มที่เพียบพร้อมขนาดนี้ เป็นครั้งแรกเลยที่ไม่รู้ลึกว่าคนอื่นนำראאאא”

นั่นอาจเป็นคำชมขั้นสูงสุดตามแบบฉบับของโมริคุโบะคังก็ได้ เขาไม่ใช่คำพูดอื่นใดที่เข้าใจง่ายกว่านั้น ก่อนสะเด็ดหยดน้ำตงนั่น ด้วยท่วงท่าสง่างามจนเสร็จเรียบร้อย

“ฉันไม่ชอบความจ้อกแจ้กวุ่นวายนะ ก่อนหน้านี้อคงดูไม่น่าคบหาเท่าไรหรอก โทษทีนะ นั่นนะ ถึงตายก็อยากเข้าสปีรอลิงซ์ให้ได้ เรื่องออฟเฟอร์ - เอาให้ได้กันทุกคนนี่แหละ”

โมริคุโบะคังเดินออกไปจากห้องน้ำด้วยมดเห่ขนาดที่ ทำให้เพลอี่ยม ผมจ้องมองแผ่นหลังนั้นแล้วลืมนึกได้ว่าอย่างแท้จริงอีกครั้งว่าทั้งผมและเขาต่างรู้สึกเหมือนกัน อยากเข้าสปีรอลิงซ์พร้อมกับทุกคน ไม่สิ ณ จุดนี้ผมค่อนข้างมั่นใจด้วยซ้ำว่าพวกเราทำได้

ไม่ว่าจะเจอภารกิจแบบไหน ต่อให้เผชิญกับสถานการณ์

ที่ผิดจากปกติวิสัยเล็กน้อยก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ตอนนั้นพวกเรากำลังก่อร่างสร้างสุดยอดทีม ผมค่อนข้างมั่นใจ ไม่ใ้มั่นใจเต็มร้อยว่าพวกเราต้องได้ออฟเฟอร์กันทุกคน

วันอังคารที่ 12 เมษายน คือการนัดประชุมครั้งที่สี่

คุณยาชิโรต้องไปสัมภาษณ์คนรู้จักในแวดวงบริษัท จัดอีเวนต์ตามที่คุยกันไว้ ส่วนโมริคุโบะคงต้องเข้ากะทำงานพิเศษที่เลี้ยงไม่ได้ ทั้งสองจึงขอเว้นการนัดพบในวันนี้ พวกเราจึงประชุมกันสี่คน เมื่อหาข้อสรุปคร่าว ๆ ในประเด็นที่ควรตัดสินใจได้เรียบร้อยแล้ว ฮาคามาตะคงและคุงะคุงก็ขอตัวกลับไปตามลำดับ รู้ตัวอีกทีในห้องประชุมก็เหลือเพียงผมกับคุณชิเมะสองคน ไหน ๆ แล้วเวลาใช้ห้องก็ยิ่งเหลืออยู่ ผมจึงคิดว่าควรเขียนใบสมัครสำหรับส่งไปที่บริษัทอื่นให้เรียบร้อยแล้วแล้วลงมือขีดปากกาลงบนกระดาษ อาจดูคล้ายกำลัง “ตีวงหนังสือต่อหลังเลิกเรียน” แต่ผมรู้สึกเหมือน “ทำงานล่วงเวลา” มากกว่า

จากนั้นผมสอบถามอย่างถี่ถ้วนไม่ให้มีคำผิด เมื่อเงยหน้าก็เห็นว่าคุณชิเมะกำลังพุบอยู่กับโต๊ะ ระบายลมหายใจยามหลับออกมาเบา ๆ เธอคงกำลังอยู่กับงานจนหมดเรี่ยวแรง ขวดชามะลินอนอยู่เหมือนถูกเธอดันจนล้ม ผมสังเกตเห็นแผ่นพับของสปีรอลิงซ์ที่แนะนำข้อมูลเกี่ยวกับการรับสมัครนักศึกษาจบใหม่วางอยู่ข้าง ๆ “เหนือกว่า ‘เติบโต’ คือ ‘ก้าวข้ามขีดจำกัด’ บนสนามที่สปีรอลิงซ์เป็นเจ้าภาพ” ผมอ่านเนื้อหาในนั้นอย่างละเอียดทุกซอกมุมจนท่องได้เป็นฉาก ๆ แล้ว คุณชิเมะก็คงอ่านทวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนถึงเมื่อครูเช่นกัน

เพราะอะไรกันนะ จู่ๆ บางสิ่งที่ร้อนระอุก็ปะทุขึ้นกลางใจ ดวงตาทำท่าจะรีนซุ่มขึ้นมาโดยที่ผมเองก็ไม่อาจจับต้นชนปลายได้ อารมณ์อ่อนไหวและแปรปรวนเสียจนชวนหัวร่อ ได้แต่สูดรอยยิ้มเหยียดหยันตัวเองแทนความปลาบปล้ำ ผมเก็บผ้าคลุมไหล่ของคุณชิมะที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา เวลาล่วงเลยมาถึงหนึ่งทุ่มแล้ว มองผ่านหน้าต่างห้องประชุมที่อยู่บนชั้นสามออกไปเห็นจันทร์ครึ่งดวงส่องแสงสุกสกาวอยู่บนฟ้า ห้องนี้ใช้งานได้ถึงสองทุ่ม ผมว่าจะปล่อยให้เธอนอนต่อไปจนถึงเวลานั้น จึงสับตลับออกจากผ้าเล็กน้อยแล้วค่อยๆ วางลงบนไหล่ของเธอ

ผมคิดว่าวางลงไปอย่างระมัดระวังพอควร จึงไม่ได้คำนึงว่าเธออาจจะลืมตาตื่นขึ้นมา ผมตกอกตกใจเกินเหตุ ถอยกรูดไปถึงริมผนัง

“ขอโทษที แค่ว่าคลุมผ้าให้ล่ะ”

คุณชิมะเงยหน้าขึ้นครั้งหนึ่งแล้วพุบลงไปทันทีเหมือนไม่อยากให้เห็นใบหน้าตอนเพิ่งตื่น จากนั้นพูดด้วยน้ำเสียงจ้วเจีย

“...นึกว่าพี่ชายซะอีก” คำนั้นชวนให้นึกถึงครอบครัวเล็กน้อย

“ฮ่าๆ...” ผมโล่งใจที่ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นพวกฉวยโอกาส ล่วงเกิน “โทษทีๆ”

“ไม่เป็นไรเลย ฉันต่างหากที่ต้องเกรงใจ...ตอนนี้ก็โง่แล้วนะ”

“หนึ่งทุ่ม...ยี่สิบนะ”

“หว่า...นอนไปซะนานเลย”

คุณชิมะเงยศีรษะขึ้นอีกครั้ง มองสิ่งที่อยู่บนโต๊ะเพื่อ

ตรวจสอบความคืบหน้าของตัวเอง เธอคงกำลังเขียนพวกประวัติ ส่วนตัวและใบสมัครสำหรับส่งไปยังบริษัทอื่น เธอหยิบกระดาษสองสามแผ่นขึ้นมาแล้วพลิกดูด้านหลัง จากนั้นหยิบแผ่นอื่นขึ้นมาดูอีก สุดท้ายก็รวมทั้งหมดไว้ด้วยกันแล้ววางไว้ที่ริมโต๊ะ

“ใบสมัครของบริษัทอื่นหรือ”

“...อ้อ ว่าจะกรอกตรงช่องแนะนำจุดแข็งของตัวเองให้เรียบร้อยนะ”

“ต้องเป็น ‘ดิฉันมั่นใจในทักษะการมองแบบวิเคราะห์เจาะลึก’ แน่ ๆ เลย”

“แอบแซวไซม์ย่นเีย” คุณชิมะยิ้มขึ้น ๆ “ฉันถนัดเรื่องวิเคราะห์คุณสมบัติของตัวเองก็เลยคิดว่าไม่ยากเท่าไร รู้ตัวดีว่า จะทำอะไรตอนไหน และทำอะไรไม่ได้ตอนไหน แต่พอถึงคราวต้องเขียนจริง ๆ ก็ลังเลขึ้นมา”

คุณชิมะบิดขี้เกียจสุดตัวคล้ายพยายามสลัดความมัวมัวที่ยังหลงเหลืออยู่เล็กน้อย จากนั้นเบนสายตาออกไปนอกหน้าต่าง

“ดวงจันทร์สวยจังเลย”

นั่นอาจเป็นประโยคความนัยแฝงคำสารภาพรักที่หิบบิยามมาจากบทประพันธ์ของนักตีสีเมะ โซเซกิ⁴ ก็ได้ ทว่ากลางสังหรณ์ชาวระริกระรี่เช่นนั้นไม่ปรากฏให้เห็นแม้แต่วินาทีเดียว เพราะในความเป็นจริง ดวงจันทร์สวยตามที่เธอบอกทุกประการ

“เป็นสีเหลืองที่สวยงามเลยนะ” ผมจ้องมองไปนอก

⁴Natsume Soseki (ค.ศ. 1867 - 1916) นักเขียนนวนิยายชื่อดังของญี่ปุ่น เป็นผู้ริเริ่มความคิดในการใช้คำว่า “พระจันทร์สวย” แทนการบอกรักตรง ๆ

หน้าต่างพลางเอ่ยตอบ “เหลือใจร่ำมเลยแฮะ”

“ไม่รู้ทำไมฉันถึงชอบดวงจันทร์มาแต่ไหนแต่ไรแล้วละ”

“อืม...เหมือนมีบางอย่างที่น่าหลงใหลจริง ๆ นะอะ”

“แถมยังเผยให้เห็นแค่ด้านหน้าอย่างเดียวด้วย”

“ยังไงเหรอ”

“ดวงจันทร์ - เขาว่ามองจากโลกยังไงก็ไม่เห็นด้านหลังนะ พอได้ยินเรื่องนั้นก็พลอยคิดนั้นคิดนี่ไปเรื่อยเลย อยากรู้จังว่า ด้านหลังของดวงจันทร์จะเป็นยังไง”

“อยากรู้เลยแฮะ หน้าตาจะเป็นยังไงนะ”

“นั่นสิ หน้าตาจะเป็นยังไงนะ ถ้าไม่ลองไปอาศัยอยู่ที่ ดวงจันทร์ก็คงไม่รู้”

คุณชิมะพูดเช่นนั้นแล้วรอยยิ้มก็จางลงที่ละนิด ทีละนิด รวากับบุยุหิมะที่ค่อย ๆ ละลายหายไป ใบหน้าของเธอเรืองแสงจันทร์รำไรที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา

คุณชิมะจ้องมองดวงจันทร์ต่อไปอย่างไร้สัมเสียง สีหน้า คล้ายโหยหาบ้านเกิดสุดหัวใจเฉกเช่นเจ้าหญิงคางุยะ⁵ คิดถึง ดินแดนที่ลาจากมา บ้านเกิดของคุณคือดวงจันทร์หรือครับ ผมนี่ก็อยากเล่นมุกตลกที่หากคิดให้สุขุมรอบคอบสักหน่อย ก็รู้ว่าไม่เข้าท่าไร ทันใดนั้นคุณชิมะก็น้ำตาไหลออกมาจับปล้น และดำดิ่งอยู่กับน้ำตาไปทั้งแบบนั้น

“ขอโทษนะ คือว่า...เปล่าหรอก ไม่ใช่แบบนั้น จริง ๆ นะ

⁵ หญิงสาวในนิทานปรัมปราของญี่ปุ่นเรื่อง “เจ้าหญิงกระบอกไม้ไผ่” ซึ่งเป็น เจ้าหญิงที่มาจากดวงจันทร์

“ไม่ใช่เพราะฮาตานิอะคุงเลย แค่จู่ๆ มันก็ลับสนขึ้นมา”

ผมยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ขณะที่เธอกำลังเอามือปิดหน้า ได้แต่นั่งเสียบมองร่างลั่นเทาของเธอ

แน่นอน ผมไม่รู้เหตุผลของน้ำตานั้นเลย คงเป็นเรื่องโกหกหากจะบอกว่าผมไม่ห่วงไหวกับเหตุการณ์กะทันหันนี้ แม้แต่นิดเดียว แต่ก็ไม่ได้แตกตื่นลนลานเกินเหตุ อาจเป็นเพราะบางครั้งผมเองก็ตกอยู่ในสภาวะจิตใจที่อยากร้องไห้ออกมาเช่นเดียวกัน

การทำงานเริ่มต้นขึ้นเมื่อเข้าสู่ครึ่งหลังของการเรียนมหาวิทยาลัยปีสาม เป็นธรรมดาที่ทุกคนต้องมึนงานทำ ดังนั้นจึงต้องพยายามเต็มที่ ทว่าแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องนั้นคลุมเครือเลื่อนลอยจนถึงขั้นน่าเศร้า ทำให้ใจแล้วออฟเพอร์จะอยู่ในมือ ทำให้ใจแล้วออฟเพอร์จะหลุดมือไป ผมไม่รู้สักอย่างเดียว

แต่อย่างไรก็ไม่อาจปฏิเสธได้เต็มปากว่า บางครั้งความคลุมเครือเลื่อนลอยเหล่านั้นก็ช่วยชีวิตไว้เช่นกัน ตั้งแต่วัยไร้เดียงสา ผมไม่มีสิ่งใดโดดเด่นเหนือคนรอบข้าง ทั้งการเรียนและกีฬาล้วนอยู่ในระดับสามัญ เป็นพวกใช้ชีวิตสบายๆ ไม่ยึดติด พอจะเรียกได้ว่าเป็นเด็กดีมีไหวพริบ – เป็นครั้งแรกที่ความเห็นเหล่านั้นของคนรอบข้างถูกนำมาใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินคะแนนผม ผู้ไม่เคยมีข้อมูลชวนฮือฮาในสมุดรายงานผลการเรียนแม้แต่อย่างเดียว การทำงานคือภารกิจสุดหิน แต่ผมน่าจะไม่ถึงกับระจอกงอแงเท่าที่ฟังจากเพื่อนในคณะ เพื่อนทำงานพิเศษที่ร้านสะดวกซื้อ และสมาชิกชมรมเดินเล่นสถานการณ์ของผมดูคล้ายจะไปได้ดีกว่าคนอื่นเล็กน้อย

แต่เอาเข้าจริงก็ไม่มี การตอบสนองอื่นใดที่มากไปกว่า “ดูคล้ายจะไปได้สวย” ไม่ต่างจากการใช้ปืนล่องหนร้ายยิงใส่ศัตรูล่องหนไปเรื่อยๆ แล้วคะแนนที่ดีเกินคาดก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า แม้รู้สึกยินดี แต่ไม่ได้สร้างความเชื่อมั่นหรือมูลความจริงที่จับต้องได้ให้เห็น สิ่งที่สลักลึกในใจเสมอมาจึงไม่ใช่ความยินดีปรีดาจากชัยชนะ ซึ่งบ่อยครั้งก็ไม่เคยเผยให้รู้ว่าเหตุใดถึงชนะ แต่คือความเจ็บปวดจากความพ่ายแพ้ที่ยืนมาจ่อคอหอยอย่างไม่ปราณี

การหางานคือสมรภูมิที่ไม่มีผู้ใดบรรยายครั้งชนะร้อยครั้ง แม้ผมจะผ่านเข้าสู่การคัดเลือกรอบสุดท้ายของสปีรอลิงซ์ แต่ขณะเดียวกันก็ได้รับข้อความแจ้งผลสัมภาษณ์ไม่ผ่านจากอีกหลายบริษัท บางทีคุณชิมะก็คงไม่ต่างกัน

ระหว่างที่พวกเราทั้งหกคนกำลังพูดคุยกันอยู่ในห้องประชุมแห่งนี้ ความเชื่อมั่นอันไร้มูลเหตุจะคอยปกป้องหัวใจไว้อย่างอ่อนโยนราวกับเยื่อหุ้มเซลล์ แต่เมื่อใดที่ได้รับข้อความแจ้งว่าไม่ผ่านการคัดเลือก - หรือที่เรียกกันว่า “อีเมลอวยพรให้แต่งงานอื่น” ก็จะมีรูสึกราวกับถูกปฏิเสธรความเป็นมนุษย์ในทุกมิติ

ความเชื่อมั่นอันไร้มูลเหตุ ความอ่อนใจอันไร้มูลเหตุ และความวิตกกังวลอันไร้มูลเหตุ

ท่ามกลางสภาวะจิตใจเลื่อนลอยที่ไม่มีมูลเหตุใดให้ยึดเกาะ พวกเรากำลังเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ครั้งสำคัญที่อาจมีอิทธิพลต่อชีวิตจากนี้ไปอีกหลายสิบปี ไม่มีทางจะสุขุมเยือกเย็นได้หรอก “มีเรื่องให้กังวลเยอะเลยเนอะ”

เธอไม่ตอบผม แต่ผงกัศริระหลายครั้งทั้งที่ยังก้มหน้า หากเพียงผมโอบไหล่ให้น้อย่างอ่อนโยนให้เธออุ่นใจได้ละก็...

เมื่อตระหนักได้ว่านั่นไม่ใช่เพียงความคิดชั่ววูบจากเจตนาแอบแฝง ยามเห็นหญิงสาวจิตใจอ่อนแออยู่ตรงหน้า ผมก็รู้ว่าหลงเสน่ห์ เธอจนถลำลึกไปเสียแล้ว

ผมรู้ว่าเธอคือบุคลการชั้นเลิศเช่นเดียวกับสมาชิกกลุ่มคนอื่น ทั้งยังชื่นชมในความพยายามของเธอ กระทั่งถือวิสาสะไปเข้าอกเข้าใจความขมขื่นที่เธอน่าจะกำลังแบกรับเอาไว้ ในใจเต็มเปี่ยมด้วยความเคารพยกย่องต่อทุกด้านทุกมุม แต่ไม่ใช่แค่นั้น ความรู้สึกของผมที่มีต่อคุณชิมะยังเกินเลยไปกว่าความรู้สึกต่อสมาชิกอีกสี่คนที่เหลือ

ผมขออนุญาตหญิงสาวโบหน้าเบื่อน้ำตาเพื่อเดินไปที่ตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติด้านนอก ลังเลในแวบแรกว่าจะซื้ออะไรดี แต่เมื่อเห็นชามะลิก็ไม่จำเป็นต้องลังเลอีกต่อไป เธอดื่มมันบ่อยขนาดนั้น ย่อมเป็นของโปรดแน่นอน ผมซื้อกาแฟร้อนแบบกระป๋องให้ตัวเองด้วย เมื่อเปิดประตูห้องประชุมเข้าไปก็เห็นเธอเผยยิ้มเข้มแข็งแม้ดวงตายังบวมแดง

“เมื่อกี้ขอโทษทีนะ ช่วยเก็บเป็นความลับให้หน่อย...”

ผมตอบตกลงแล้วส่งชามะลิให้

เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ไร่ไปเที่ยวกันสองคนได้ไหม - ผมคิดว่าประโยคจีบสาวทำนองนั้นคงพุ่งพรวดออกไปแล้วหากเธอเป็นเพื่อนร่วมชมรม บอกไม่ถูกว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้าย เมื่อฤดูการงานเริ่มต้นขึ้นอย่างเต็มตัวช่วงเดือนตุลาคมปีที่แล้ว ผมยุติความสัมพันธ์กับแฟนที่คบกันมาหนึ่งปีสามเดือน (ไม่ลืต้องบอกว่าถูกยุติมากกว่า) การเข้าหาคุณชิมะไม่ใช่พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์แต่อย่างใด ทว่าสาเหตุที่ไม่ทำแบบนั้นคงเป็นเพราะ

ในใจผมรับรู้ตัวตนของเธอในฐานะเพื่อนร่วมงานไปเรียบร้อยแล้ว
นี่อาจเป็นการเติบโตสู่วัยผู้ใหญ่ก็ได้ ผมยกกาแพกกระป๋อง
หวานน้อยขึ้นจิบพลางสัมผัสถึงกลางสังขรณ์เช่นนั้น ซึ่งไม่อาจรู้
ได้เลยว่าผิดเป้าผิดประเด็นหรือไม่
ผมรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าตัวเองช่างอ่อนต่อโลกเหลือเกิน

“ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมแรงร่วมใจกันเตรียมตัวเดินทาง
เข้าสู่การคัดเลือกในรอบสุดท้ายของสปีราลิงซ์นะครับผม ตอนแรก
แจ้งไว้ว่าวันนี้เราจะร่วมรับประทานอาหารเบา ๆ กัน แต่ล้อเล่น
ครับ วันนี้ดื่มไม่อันกันไปเลยครับ ใครไม่ดื่มอาจมีโทษร้ายแรงได้
ดังนั้นจงซัดให้เต็มที่! ชนแก้วครับผม!”

นอกจากคุกกี้คุ่งที่บอกว่าจะมาช้าเพราะติดสัมภาระงาน
ทุกคนที่มารวมตัวกันในร้านต่างใส่ชุดไปรเวทกันหมด

หากถอดสูทสมัครงานออก นักศึกษาหางานก็เป็นเพียง
นักศึกษาธรรมดา เมื่อนักศึกษามารวมตัวกันที่ร้านนิกายะ
วงสังสรรค์แสนอีกทีก็เริ่มขึ้น เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นบ่อยไป
หลังจากกล่าวบทเปิดงานจบ ฮาคามาตะคุ่งก็ใช้เวลาไม่กี่วินาที
กระดกเบียร์หมดแก้วสมกับเป็นสมาชิกชมรมกีฬา จากนั้น
คุณยาชิโระก็ดื่มไวน์ขาวเกลี้ยงแก้วราวกับสูบลงคอ ส่วน
โมริคุโอะคุ่งคล้ายจะเป็นพวกเมาแล้วชอบตีเตียนตัวเอง เอาแต่
พึมพำถ้อยคำคล้ายสำนึกผิดที่ไม่รู้ว่าพูดกับใคร เมื่อเห็น
โมริคุโอะคุ่งในสภาพนั้น ผมที่เริ่มออกอาการเมาก็หัวเราะออกมา
ฮาคามาตะคุ่งหัวเราะตาม สุดท้ายไม่รู้ว่าจะเกิดซ้ำตัวเองขึ้นมา
หรือเปล่า โมริคุโอะคุ่งจึงเริ่มหัวเราะเช่นกัน